

udarbejde planen for en trinvis skabelse af en økonomisk og monetær union. Haag-kommuniqueet indeholder også visse principper for bl. a. det teknologiske samarbejde, et forskningsprogram for EURATOM og en reform af Den sociale Fond.

I marts 1971 vedtog EF en resolution om udbygning af det økonomiske og monetære samarbejde. Det hedder i resolutionen, at den økonomiske og monetære union fremtræder som et mål, der vil kunne nås i løbet af indeværende årti, forudsat at det nyder vedvarende politisk støtte hos regeringerne. Samtidig med resolutionen og i overensstemmelse med denne vedtoges to beslutninger om en styrkelse af koordineringen af den kortfristede økonomiske politik og om samarbejdet mellem centralbankerne. Herudover forudsættes det i resolutionen, at ministerrådet inden udgangen af 1973 træffer beslutning om formen for den videre udbygning af det økonomisk politiske samarbejde inden for EF.

Det påbegyndte samarbejde inden for EF om industrielle, teknologiske, forskningsmæssige og miljøpolitiske problemer foregår på grundlag af rapporter og planer fremlagt af Kommissionen og drøftet af medlemsstaterne. Omend der ikke hidtil er sket konkrete vedtagelser på disse områder, må de dog betragtes som forhold, der »vedrører De europæiske Fællesskaber«.

Som eksempel på en resolution, som falder ind under art. 3, stk. 3, kan også nævnes resolutionen af oktober 1971 om støtteordninger med regional målsætning, jfr. art. 154.

Det udenrigspolitiske samarbejde mellem fællesmarkedets medlemslande finder sted i form af en udveksling af synspunkter på uformelle møder uden om EF's institutioner, jfr. Davignon-rapporten. Der vedtages ingen forpligtende beslutninger, resolutioner eller andre former for tilkendegivelser.

Medens art. 2 og 3 omhandler de nye medlemsstaters anvendelse af Fællesskabernes interne retsakter, aftaler og principbeslutninger m. v., fastslår art. 4 princippet om tilslutning til EF's aftaler m. v. udadtil.

Art. 4, stk. 1, omhandler de aftaler, som er indgået af et af Fællesskaberne. Det drejer sig typisk om præference- eller handelsaftaler med tredielande, indgået af EØF. Som eksempler kan nævnes aftalerne med Israel, Spanien, Iran, Jugoslavien og Argentina. Endvidere er

enkelte associeringsaftaler i de senere år indgået mellem EØF og et tredieland, f. eks. aftalerne med Tunesien, Marokko og Malta. Hvad angår den som følge af fællesmarkedets udvidelse nødvendige tilpasning af aftalerne med lande i Middelhavsområdet henvises til art. 108.

Under bestemmelsen falder endvidere de indgåede samarbejdsaftaler mellem EURATOM og tredielande om fredelig udnyttelse af atomenergi. Sådanne aftaler er indgået med USA, Canada, Argentina og Brasilien.

Henvisningen til aftaler indgået med en international organisation eller med en statsborger i et tredieland refererer først og fremmest til art. 101 i EURATOM-traktaten, ifølge hvilken Det europæiske Atomenergifællesskab kan indgå aftaler med sådanne parter. Der er f. eks. indgået en samarbejdsaftale mellem EURATOM og Den internationale Arbejdsorganisation ILO og tekniske aftaler med atomenergi-organisationerne i Canada og USA.

Når art. 4, stk. 2, taler om de nye medlemsstaters tiltræden af aftaler indgået af de oprindelige medlemsstater sammen med et af Fællesskaberne, tænkes der typisk på en række associeringsaftaler med tredielande eller grupper af tredielande. Det er associeringskonventionen mellem EF og 18 selvstændige afrikanske lande (Yaoundé-aftalen) samt associeringsaftalen mellem EF og Det østafrikanske Fællesskab Kenya, Uganda og Tanzania (Arusha-aftalen). De nye medlemsstaters anvendelse af disse to aftaler bliver – jfr. art. 109 – ikke aktuel, idet de først indtræder i de konventioner, som i 1975 erstatter de nu løbende associeringsaftaler. Danmark skal derfor ikke ratificere de nugældende to konventioner.

Endvidere omfatter bestemmelsen associeringsaftalerne med Grækenland og Tyrkiet, om hvis nærmere anvendelse der henvises til art. 108. De i forbindelse med EF's udvidelse fornødne overgangsordninger og tilpasninger til disse to aftaler skal fastlægges i særlige protokoller, og ratifikationen af selve associeringsaftalerne bør vente, indtil man har nærmere kendskab til indholdet af disse protokoller, som vil blive forelagt Folketinget.

Inden for anvendelsesområdet for art. 4, stk. 2, falder endvidere AETR-overenskomsten af april 1970 om arbejdstiden for kørselsmandskab i den internationale landevejstransport. Denne overenskomst er tiltrådt af Danmark. Yderligere kan nævnes aftaler mellem EKSF